

tænkte Omlægninger af Aalejet at skabe Betingelser for at sænke Egnens Grundvandshøjde flere Tommer, hvorved store Strækninger af sur og svampet Bløde med forholdsvis ringe Bekostning vilde kunne forvandles til frugtbart Agerland.

Med prangeragtig Snuhed havde Hofjægermesteren foreløbig stillet sig ganske afvisende til Tanken, endda den optog ham, saa han daarlig kunde falde i Søvn for den om Aftenen. Jo dybere han tænkte over Sagen, des bedre forstod han, hvad den kunde komme til at betyde ikke alene for Kærsholm men for den hele Egn. Og — hvad der i Særdeleshed tiltalte ham ved den — det forekom ham nu ganske bestemt, at han selv havde haft en ganske lignende Ide, saa han altsaa i paa-kommende Tilfælde med fuld Ret vilde kunne tilskrive sig Æren for den. —

Præcis paa Slaget seks blev der kaldt tilbords ved Larmen af en Gongong. Iøvrigt prægedes Middagen af den samme Formløshed, der i det hele kendetegnede Livet paa Kærsholm. Trods Præstefamiljens Nærværelse, og skønt det var Søndag, satte Hofjægermesteren sig tilbords i sin sædvanlige Spændejakke og med højhalset Vest. Hans Kone var ganske vist i Silkekjole, endog en med mange Puffer og Sløjfer; men det saaes altfor tydeligt, at det var en gammel Selskabsdragt, der skulde slides op. Heller ikke selve Bordopdækningen var synderlig festlig, knap nok rigtig proper. Der var ikke saa meget som en Blomst paa Bordet, og Glas og Porcellæn var af den tarveligste Art.

Hofjægermesteren talte til en Begyndelse ikke meget men spiste desmer og drak ogsaa megen Vin. Desuden gjorde han sig en Fornøjelse af lumskelig at fylde Pastor Blombergs Glas, hvergang denne vendte sig bort og ikke mærkede det. Følgen heraf var, at de to Herrer efterhaanden blev noget røde i Hovedet, og da nu ogsaa Baronessen — der plejede at optræde som totalafholdende, men hvis Ansigt allerede før Bordet havde glødet mistænkeligt gennem Sminken — „lod sig overtale“ til at tømme et Par Glas af Sherryen, blev Snakken omkring Bordet i det hele godt højrøstet.

I Ly af denne Livlighed fik Per Lov til at sidde temmelig upaaagtet med sine egne Tanker. Kun Inger kunde ikke undgaa at mærke hans sære Aandsfraværelse. Hun havde faaet Plads ved Siden af ham, og da hun havde sin Fader paa den anden Side, var hun saa at sige henvist til hans Underholdning.